

DUSTY

Vrát' sa domov

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty 3

Vráť sa domov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen

Dusty 3: Vráť sa domov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DUSTY
Vráť sa domov

DUSTY

Vrát sa domov

Jan Andersen

FRAGMENT

Pre Lottu, Abby, Spota, Carlota a Akiru.

Vaute bolo horúco. A smrdelo tam! Celý čas dychčal. Postavil sa, otočil dookola a znova si ľahol. No zavadzal mu kufor s ostrými hranami a na druhej strane veľká taška. Preňho medzi nimi nebolo miesto. Navyše, vôbec nebolo zábavné pozerat' sa stále dozadu. Určite by mu bolo lepšie vpredu, medzi Paulom a Karlotou. Za normálnych okolností by jednoducho preskočil operadlo zadného sedadla! Lenže teraz tam natiahli sieť, akoby nechceli, aby bol s nimi.

Vlastne sa trochu urazil. Najskôr celé hodiny pobehujú po dome, potom všetko dovlečú k autu a jeho si nevšímajú, hoci si ľahol rovno pred dvere. Nato mu Paul povedal čosi, čomu celkom nerozumel. Karlota ho prstom štychla do boku a vyhlásila: „Bude to super, ver mi!“ No keď s nimi napokon smel vyjsť von, zavreli ho vzadu s kufrom!

Netušil, ako dlho už cestujú, a nemal ani poňatia, kam majú namierené. Spať sa mu už tiež nechcelo. Omnoho radšej by sa s Paulom preháňal po lese a robil niečo

zaujímavé. Minule videli ježka – ležal na ceste rovno pred nimi ako ostnatá guľa. Najskôr ho chcel ňufákom odsunúť, no Paul ho zastavil. Stáli tam úplne potichu a čakali – až kým ježko zrazu neutiekol! Potom ho dlho hľadali v listí a medzi práchnivými konármi, no ježka už nebolo. Určite tam niekde bola diera... alebo brloh. Možno zmizol pod zvaleným stromom, kde z piesčitej pôdy vyčnievajú korene hrubé ako ruky. Už vedel, čo urobí nabudúce! Bude pred stromom ležať tak dlho, až kým ježko nevyjde von. Ale musí byť dosť rýchly, aby ho ňufákom prevrátil, kým sa znova stihne stočiť do kľbka. Ak sa mu podarí pretočiť ho na chrbát, určite si bude môcť v pokoji prezrieť jeho nohy, ktoré ho mimoriadne zaujímali. Niekde ich predsa musí mať!

Ak naposledy utiekol tak rýchlo, určite ich má dosť dlhé, premýšľal. Vzápätí počul Paula, ako volá jeho meno.

Dopekla, znova zaspal a úplne zabudol na to, kde vlastne je! Švihom narazil hlavou do hrany kufra, no potom vyskočil a natlačil ňufák do siete nad operadlom.

„Dajme si prestávku,“ navrhol Paul.

„Povedala by som, že musíme,“ pridala sa Karlota a zachichotala sa.

Zišli z diaľnice a zastavili na parkovisku, kde stálo veľa iných áut.

Ked' Paul vystúpil a otvoril dvere kufra, ovanul ho rovno do nosa nepríjemný smrad benzínu a výfukových plynov. No aspoň mu bolo trochu chladnejšie. Ked' zoskočil na zem, zacítil naraz tol'ko vecí, že sa nevedel dočkať, kedy mu Paul nasadí vôdzku.

Netrpezlivo ho ťahal k zablatenej lúke.

„Dám si s Dustym kolečko!“ zavolať Paul k ostatným, ktorí si na seba náhlivo prehodili bundy a vybrali sa na benzínku.

Potom sa s Paulom ocitli na lúke. Boli tam celkom sami. Vlastne nie, bol tam ešte niekto. Pod lavičkou sa krčil veľký čierny pes so strapatou srst'ou, ktorý si práve našiel čosi pod zub. No nielen to! Ked' ho strapatý pes uvidel, rozbrechal sa. Neznal veľmi priateľsky a zdalo sa, že Paul má rovnaký pocit. Preto radšej lavičku obišli veľkým oblúkom. No hoci Paul trhal vôdzkou, podarilo sa mu ešte rýchlo vycikať pri lampe. Nech aj strapatý pes vie, že tu bol!

Až keď boli poriadne d'aleko, Paul ho z vôdzky pustil. „Bež, Dusty, pobehaj si!“ zvolal a hodil mu paličku.

Paul vedel hádzať celkom dobre a palička doletela takmer až k plotu, kde sa lúka končila.

Rozbehol sa za ňou a priniesol ju.

Paul ju znova hodil – a on sa opäť rozbehol. Párkrát to zopakovali, až kým sa im palička nezunovala. Navyše,

z diaľnice sa ozývalo dunenie. Bolo také hlasné, až ho takmer rozboleli uši. Celkom sa potešil, keď naňho Paul mávol vôdzkou a vybrali sa späť k autu.

No zrazu pred sebou zavetрил stopu vedúcu k parkovisku. Ten pach poznal celkom presne, hoci hneď nevedel, komu patrí. Zdvihol hlavu a skúmavo sa nadýchol.

„Čo je?“ spýtal sa Paul. „Pod', musím ťa dať znova na vôdzku, inak bude zle! Dusty! Nepočuješ?“

Jasné, že ho počul, lenže teraz nemal čas utekať za ním. Musel zistiť, či sa mýli alebo je to naozaj...

Pri ďalšom závane vetra to opäť zacítil, a to celkom jasne. A tentoraz to auto aj uvidel! To sú oni!

Zaštekal a zavrtel chvostom.

Oni ho však nevideli. Zavreli dvere a odfrčali preč.

Rozbehol sa. Najskôr trochu váhavo, no keď auto začalo zrýchľovať, napol všetky svaly a pridal. Prebehol tesne popri Paulovi, ktorý niečo kričal a rozhadzoval rukami, cez celé parkovisko, pomedzi nákladné autá a ešte ďalej. Znova ho uvidel! No už ho nedobehol. V poslednej chvíli sa vyhol motorke, ktorá sa zrazu vynorila z boku, a počul ľudí kričať, no zastal až vtedy, keď bol takmer na diaľnici. Vedel, že tam je to príliš nebezpečné.

Zadychčaný si ľahol k zvodidlám a ostal tak, až kým k nemu nepribehol Paul a nevyhrešil ho. Potom sa k nemu

zohol, pohladkal ho a povedal: „Bože, Dusty, šibe ti? Nemôžeš len tak vybehnúť na diaľnicu! Čo sa stalo? Čo si videl?“

Odpovedať mu však nemohol. Nedokázal dať Paulovi najavo, že to auto spoznal... a že si zrazu spomenul na to, na čo už takmer zabudol. Boli to oni! No nevideli ho a teraz sú opäť preč. A možno ich už nikdy nenájde...

1. kapitola

Keď konečne všetci znova sedeli v aute, nálada klesla takmer na bod mrazu.

Karlota mala hlavu opretú o okno a plakala.

„Dustyho skoro zrazilo auto,“ vzlykala. „Potom by sme už nemali psíka a všetko by bolo nafigu. A vôbec: ja už nechcem ísť na žiadnu dovolenku! Možno Dusty znova utečie a... a už ho nikdy neuvidíme!“

„Ale už prestaň,“ nahnevane ju zahriakol otec zo sedadla spolujazdca. „Všetko dobre dopadlo. Hoci naozaj nerozumiem, čo sa tomu psovi zrazu stalo. Také niečo nikdy predtým neurobil!“

„Ak sa to ešte raz zopakuje, Dusty pôjde na výcvik,“ vyhlásila mama, kým predbiehala nákladné auto. „A keď

dorazíme na miesto, nepustiš ho z vôdzky, počuješ, Paul?“

„Jasné,“ odvetil chlapec a siahol dozadu na sieť, aby Dustyho pohladkal. No ten mu neoblízal prsty ako zvyčajne. Pritlačil ňufák k oknu a ešte vždy sa celý triasol. Paulovi napadlo, že s ním čosi nie je v poriadku. „Kiežby si vedel rozprávať,“ zašepkal. „Povedal by si nám, čo sa stalo...“

Chvíľu trvalo, kým si Dusty znova ľahol. Paul si však všimol, že má stále nastražené uši. Potichu kňučal, akoby bol veľmi nešťastný.

Už sa stmievalo, keď uvideli prvé kopce. Na štítoch bol ešte sneh, a keď slnko zapadalo, červenali sa, ani čo by ich osvietil obrovský reflektor.

„Krása,“ zašepkala Karlota. „Pôjdeme až tam hore? Hneď zajtra?“

„Jasné,“ odvetil otec, „vylezieme na každý vrch. A ak budeme mať šťastie, určite nájdeme zopár kamzičích vajec!“

„Vážne?“ začudovala sa Karlota. „A sú veľké?“

Peter pokrútil hlavou. „Malé a čierne,“ vysvetlil. „Vyzerajú trochu ako čokoládové vajička.“

Paul sa takmer nahlas rozosmial. Vedel, že kamzíky vajcia neznášajú. Veď sú to horské kozy, nie vtáky! No

neozval sa. Karlota čoskoro zistí, čo otec myslel tými malými čiernymi čokoládovými vajíčkami.

Zrazu sa opäť tešil na prázdniny, hoci bol taký unavený, že sotva vládal držať oči otvorené. Až keď konečne dorazili do dediny, kde mali prenajatý prázdninový apartmán, znova sa nahol dopredu. Domy boli učupené po oboch stranách ulice, vo svetle pouličných lúčov vrhali tieň a za ich oknami sa mihotali svetlá televízorov. Okrem toho však nebolo vidieť nič. Za vysokým múrom stál kostol, trochu strašidelne pôsobiaci cintorín s množstvom križov a čerpacia stanica, ktorá sa zdala zavretá.

„Ty si si prdol?“ zašepkala mu Karlota.

„Netrep,“ odsekol Paul. No aj on to cítil! Niečo tam smrdelo. A nepochybne ako kravský hnoj. Vzápätí zbadali pastvinu, kde sa v ohrade pásli kravy. Keď okolo nich prechádzali, zvedavo dvíhali hlavy.

„Presne takto som si to predstavoval!“ natešene zvolal Peter. „Typická alpská dedinka!“

„A ako vonia!“ doplnila Simona.

Paul si nebol celkom istý, či sa teší aj ona. Asi by bola radšej, keby tu namiesto kráv bolo zopár štýlových módnych butikov, napadlo mu. Vtom sa o slovo prihlásila navigácia: „*Dorazili ste do cieľa.*“

„Čože?“ Otec sa bezradne díval z okna. Za ním však stála len stodola či stajňa – široko-d'aleko žiadny dom.

„No to je úžasné,“ vyhlásila mama a šliapla na brzdu, „prázdninový apartmán v kravskej maštali!“

Paul už nepochyboval, že mama by sa najradšej ihneď otočila.

Karlota sa znovu rozplakala. „Ale ja nechcem bývať v kravskej maštali,“ zavzlykala.

V tej chvíli sa rozbrechal aj Dusty. Zo šera sa k nim blížil bicykel. Dost' rýchlo. A kľukato. Jeho svetlo sa mierne mihotalo.

„Najlepšie bude, ak sa opýtame,“ skonštatoval Peter a vystúpil z auta.

Dusty sa labami natlačil na okno a začal vrčať.

„Pokojne,“ povedal mu Paul. „To je len nejaký miestny. Nič nám neurobí.“

Cyklista zastal rovno vedľa ich auta. Paul teraz videl, že chlapec na bicykli má nanajvýš toľko rokov čo on. Strapaté čierne vlasy mu odstávali do všetkých strán. Oblečenú mal mikinu s kapucňou a obrázkom nejakej kapely. Vlastne by na ňom nebolo nič zvláštne – keby na sebe nemal poriadne zamastené kožené nohavice lederhose, typické pre tento kraj. Boli krátke, siahali mu po kolená. Nohy, čo mu spod nich vykúkali, sa strácali v zablatených

gumákoch, na ktorých mal prilepené veľké hnedé hrudy, nápadne pripomínajúce kravince.

Paul mierne stiahol okno, aby počul, o čom sa otec s chlapcom zhovára.

„Prepáčte, hľadáme Horskú ulicu...“

Chlapec prikývol, no neodpovedal. Len sa snažil nakuknúť do auta. Simona zdvihla ruku a zamávala mu. Aj Paul mu kývol. Karlota sa schovala za Paula. Dusty potichu vrčal.

„Horská ulica?“ zopakoval Peter, akoby sa zhováral s niekým, kto nie je práve najbystrejší.

Chlapec znova prikývol. Potom zostúpil z bicykla a natlačil ho Petrovi do rúk, aby mu ho podržal. Ešte raz dookola obišiel auto, akoby nikdy nevidel starý obitý passat. Napokon sa zohol k poznávacej značke.

„Berlín!“ zvolal otec. „Sme z Berlína a hľadáme Horskú ulicu.“

Chlapec sa vzpriamil a znova prikývol. Potom povedal: „Tak je.“

„Čo?“ začudoval sa Peter.

„Tak je,“ zopakoval chlapec. „Hajde, hor sa!“

Vysadol na bicykel – ani sa neobzrel – a šliapol do pedálov. Po pár metroch odbočil na poľnú cestu. Potom už videli len jeho zadné svetlo nadskakujúce na výmoľoch.

„Netuším, čo povedal,“ vyhlásil Peter, keď nasadl do auta.

„Veľa toho ani nebolo,“ skonštatovala mama. „No myslím, že by sme mali ísť za ním.“

Naštartovala a tiež zabočila na poľnú cestu. Keď prednými svetlami zachytili chlapca na bicykli, zbadali, že na nich máva.

„Dobre,“ ozval sa Peter, „zrejme máš pravdu. Len dúfam, že aj naozaj pochopil, kam sa chceme dostať...“

Poľná cesta sa vinula hore kopcom do niekoľkých tenkých zákrut, no zdalo sa, že chlapec ju pozná. Poriadne sa postojacky zaprel do pedálov. Vliekli sa za ním na jednotke. Po oboch stranách na cestu vytŕčali vysoké stromy, ale bola už taká tma, že ich kmene sa sotva dali rozoznať. Čím hlbšie vchádzali do lesa, tým sa zdal desivejší.

Karlota znova pritisla hlavu Paulovi na plece a Dusty zakňučal zakaždým, keď sa vonku mihol tieň. Nedalo sa rozoznať, či ich vrhajú skaly, konáre alebo dokonca nejaké zviera! Obrovský jeleň, diviak, medveď...

Mama si asi myslela to isté, lebo vyhlásila: „Určite ideme zle. Pri prvej príležitosti sa otočím a vrátim sa do dediny.“

Cesta však bola príliš úzka a nedalo sa na nej obrátiť. A vtom červené svetlo bicykla pred nimi náhle zmizlo! Skrátka bolo preč, akoby ho pohltila tma.

„To predsa nie je možné,“ čudoval sa otec. „Čo sa tu deje?“

Paul si uvedomil, že mu srdce bije ako zvon. Možno je to celé pasca, pomyslel si. Chlapec na bicykli môže patriť do nejakej bandy, čo si v noci vystriehne turistov a potom ich naláka do lesa. Každú chvíľu spoza stromov vyskočia nejakí týpkovia a okradnú ich!

Za sebou počul dychčať Dustyho a bol rád, že je s nimi. Vedel, že urobí všetko pre to, aby svoju rodinu ochránil. Keď nastraží uši a vycerí zuby, vyzerá skoro ako vlk. S trochou šťastia si na nich zlodeji nedovolia a radšej ich nechajú na pokoji...

Passat s rachotom prešiel cez ďalší výmol'. Vzápätí cesta prudko zmenila smer a zrazu viedla nadol, do doliny. A znova uvideli zadné svetlo! No medzi stromami sa mihlo ďalšie.

„Zdá sa, že tam vpredu je dom,“ hádal otec a nahol sa dopredu, až hlavou takmer vrazil do predného skla. „Musí to byť tu. V maile mi písali, že apartmán sa nachádza v tichej lokalite.“